

P R
O S T
O R

Carlo Masala Když vyhraje Rusko

Možný scénář

Co je vlastně na Ukrajině i v celé současné situaci v sázce, vyvstane zřetelně a vědomě teprve tehdy, když uvážíme, co se může stát, pokud právě všechno dobře *nedopadne*. Tento scénář předkládá pouze jednu, avšak ne jedinou možnost, jak by se situace mohla vyvinout. Nehodlám se v něm pasovat do role proroka. Jeho cílem je podnítit publikum k zamyšlení, k souběžnému uvažování a hledání dalších souvislostí. Protože důležitá je ještě jedna věc: podobné scénáře se nevymýšlejí „jen tak“ a nevznášejí se, jak se výstižně říká, ve vzduchoprázdnu. Většinou se inscenují proto, aby k jejich naplnění vůbec nedošlo.

**P R
O S T
O R**

**P R
O S T
O R**

Carlo Masala

P R
O S T
O R

Carlo
Masala

**Když
vyhraje
Rusko**

Možný scénář

přeložil Martin Pokorný

PRAHA | 2025

WENN RUSSLAND GEWINNT: EIN SZENARIO

Copyright © Verlag C. H. Beck GmbH & Co. KG, München 2025

All rights reserved

Czech edition © PROSTOR 2025

Translation © Martin Pokorný 2025

ISBN 978-80-7260-653-5

Obsah

Předmluva	11
V Pobaltí, za několik let	15
Ženeva, Palais des Nations, o tři roky dříve	19
Nový vítr	24
Moskevské tání?	26
Ukrajina po Ženevě: země v chaosu	31
Podmíněná obranyschopnost	36
Plán	43
Kidal, Mali, 2. února 2028: hra začíná	50
Brusel, 5. února 2028: spolknutá návnada	55
Jihočínské moře, 28. února 2028: pomoc od spojence	57
Seattle, 26. března 2028: naléhavá zpráva	62
Berlín, 27. března 2028, 4:20 hodin středoevropského času	67
Na zabezpečené telekonferenci, 27. března 2028, 8:30 hodin středoevropského času	71
Moskva, 27. března 2028, 9:00 hodin středoevropského času	76
Brusel, hlavní velitelství NATO, 27. března 2028, 14:00 hodin středoevropského času	84
Washington, Bílý dům, 27. března 2028, 14:15 hodin středoevropského času	91
80°49'35" s. š., 66°27'30" z. d. / 80.82 639°N, 66.45 833°W, 28. března 2028, 12:27 hodin středoevropského času	97
Brusel, hlavní velitelství NATO, 28. března 2028, 16:00 hodin středoevropského času	100
Ržev, Tverská oblast Ruské federace, 29. března 2028, 9:00 hodin středoevropského času	108
Moskva / Peking, 30. března 2028: nové centrum	113
Doslov	115

Předmluva

Hrdinka se ocitla ve zdrcující tísní: nedosáhne na pistoli, padouch ji drží pod krkem a letadlo plné trhavin se řítí na Bílý dům. Diváci ani nedutají. Situace se zdá bezvýchodná. A vtom... nečekaný zvrat! Agentka se figlem vysmekne ze sevření, chmátne po zbrani, strhne letadlo do výšky – jen taktak! Naštěstí všechno dobře dopadlo.

Už jsme si zvykli, že všechno končí happy endem. Děje se to v každém hollywoodském filmu – a stalo se to i v pětačtyřicátém a devětaosmdesátém. Ne hned, vždyť to by přece byla nuda, ale nakonec přišlo šťastné rozuzlení. Jistě: demokracie, Ukrajina, Západ jsou teď pod tlakem. Populisté ve volbách slaví úspěch za úspěchem, ruská vojska postupují, Donald Trump je prezidentem, nicméně vše se

nepochybně nějak vyřeší. Rusové na nás přece nezaútočí, demokracie to zvládne a Západ zůstane silný.

Jenže co když ne? Co když vyhraje Rusko?

Abychom vůbec pochopili, co je ve hře a jaká rozhodnutí povedou k těm či oněm důsledkům, je třeba mít na paměti, co by se mohlo stát. A v tom tkví výhoda uvažování ve scénářích. Nejen ve sféře vědy, ale i v politickém a vojenském plánování skýtá sestavování scénářů metodu, při níž se s ohledem na naléhavé tendence a události zinscenují varianty budoucího vývoje. Podstatné je, abychom vzali v potaz rámcové podmínky, ukazatele a faktory, které by mohly být pro vývoj určující, a tvůrčím způsobem rozvinuli potenciál aktuálního dění.

Scénáře náš myšlenkový prostor rozšiřují. Zamezují intelektuálnímu zpoždění a odmítají krátkodeché politické horizonty. Co je vlastně na Ukrajině i v celé současné situaci v sázce, vyvstane zřetelně a vědomě teprve tehdy, když uvážíme, co se může stát, pokud právě všechno dobře *nedopadne*.

Variantu, že Rusko na Ukrajině zvítězí, rozhodně nelze z okruhu možností vyloučit. A třeba ve chvíli, kdy tato kniha vyjde, už Rusko dokonce zvítězilo – koneckonců kdo to dokáže předpovědět? Za ruské vítězství ostatně považuji už fakt, ponechá-li si agresor území, které v současnosti okupuje. Přesto může být Ukrajina leckomu ukradená. A leckdo si nejspíš v duchu říká: Pokud tahle válka skončí, je to jenom dobře – zavládnou zase

normální poměry. Dejte Rusku, co chce, a bude klid. Opravdu? Vážně tu jde jenom o Ukrajinu? A co když představovala pouhý začátek? Co když se teď ve skutečnosti hraje o liberální uspořádání našeho světa, jenže my před riziky znovu zavíráme oči? Jak by vývoj mohl dopadnout – takovou otázku si klade scénář rozpracovaný v této knížce.

Budoucnost je vždy a všude otevřená. Nikdo ji s určitostí nezná a nikdo zároveň nedokáže obhlédnout veškeré faktory a kontexty, které ji ovlivňují. Tento scénář tedy předkládá pouze jednu, avšak ne jedinou možnost, jak by se situace mohla vyvinout, což musí mít čtenář neustále na zřeteli. Nehodlám se v něm pasovat do role proroka. Jeho cílem je podnítit publikum k zamyšlení, k souběžnému uvažování a hledání dalších souvislostí. Protože důležitá je ještě jedna věc: podobné scénáře se většinou inscenují proto, aby k jejich naplnění vůbec nedošlo.

Předložený scénář se opírá o reálná data i o odborné poznatky, jež jsem v posledních dvou letech prodiskutoval jak s množstvím kolegů a kolegů, tak s lidmi, kteří se na ministerstvech a ve štábech ozbrojených sil zaobírají otázkou, do jaké míry by mohlo ruské vítězství na Ukrajině ovlivnit budoucí podobu bezpečnostní politiky. Do textu se promítly poznatky z virtuálních vojenských her, jichž jsem se zúčastnil buď přímo, nebo v roli pozorovatele. Nicméně tento scénář jsem

v dané formě vypracoval sám – ve sféře bezpečnostní a obranné politiky se promýšlejí a probírají také jiné, dokonce i společný vojenský zásah proti členskému státu NATO. Zároveň ani přesto, že byl vypracován podle odborných měřítek, nejde o scénář striktně vědecký. Do hlavní linie textu jsou rozptýleny scény a dialogy, které čtenáři umožňují cítit se jako zúčastněný pozorovatel. Krom toho je celý vývoj podán značně zhuštěně. Ve skutečnosti by totiž všechny vylíčené procesy probíhaly na vícero úrovních: doprovázely by je nesčetné pracovní rozhovory, schůzky a nepochybně též stovky telefonátů či videokonferencí mezi jednotlivými aktéry. S ohledem na čtenářskou přitažlivost jsem však na jejich líčení rezignoval a omezil jsem se pouze na události zásadního významu.

Při práci na knize mi prostřednictvím rozhovorů a debat asistovala řada lidí. Rád bych jim na tomto místě vyslovil uznání. Mimořádný dík patří šéfredaktoru nakladatelství C. H. Beck Sebastianu Ullrichovi, který mě při psaní od počátku s pověstnou poklidnou profesionalitou podporoval a až do poslední stránky mi byl intelektuálním protějškem i brilantním editorem. Za mnohé vděčím rovněž svému akademickému kolegovi Martinu Schulzemu Wesselovi, jenž mě přivedl na myšlenku uplatnit analogii s remilitarizací Porýní.

V Pobaltí, za několik let

Narva, Estonsko, 27. března 2028. Ještě před svítáním obyvatelstvo probudí série výbuchů. Od severu a východu do města pronikají dvě ruské brigády. Estonskou pohraniční stráž dokázali maskovaní útočníci s přehledem zdolat a také přímo v ulicích narazili ruští vojáci jen na slabý odpor, který rychle rozdrtili. Podporují je bojůvky z řad místních civilistů, jež během předchozích týdnů a měsíců obdržely ruční i automatické palné zbraně. Za pár hodin je pohraniční město s 57 000 obyvateli dobyto. Když vyjde slunce, vlaje už z věže historické radnice ruská vlajka. Takřka vzápětí se na různých sociálních platformách rozšíří kratičká

videoa znázorňující vyvěšování této vlajky, do jednoho opatřená hashtagem *#dennavratu*.

Ruský zábor probíhá nečekaně. Ruskojazyčné obyvatelstvo Narvy sice už několik týdnů demonstruje, jelikož mu oficiální místa údajně bránila ve využívání mateřštiny v úředním styku a v rozvíjení vlastní kultury. Rozněcování dezinformacemi na sociálních sítích se příslušníci této početné menšiny navíc obávají, že je tallinská vláda učiní občany druhé kategorie a odebere jim volební právo. Podle zvěstí šířených na Telegramu a Facebooku se tak stane proto, že jsou vzhledem k poloze a sepectí s Ruskem považováni za bezpečnostní riziko. Opakovaně už došlo k drobnějším potyčkám mezi „Rusy“ a estonskou policií. Podobné excesy se ale děly i předtím a estonská vláda spoléhala na to, že má situaci pod kontrolou. Zaregistrovala dokonce stahování menších ruských jednotek k hranicím, jenže nikoho nenapadlo, jak vážné nebezpečí zemi hrozí. Vždyť v Estonsku jsou rozmístěna vojska NATO – 1700 vojáků v rámci programu Enhanced Forward Presence (eFP) a 600 příslušníků americké pěchoty ve městě Võru. Každý se uklidňoval, že to na zastrašení nepřítele stačí.

Ve dnech bezprostředně před útokem se naopak pozornost země i NATO upínala k jižnímu úseku estonsko-ruské hranice, kde ozbrojené síly protivníka nechávaly v rámci vojenského cvičení Vlast jednu divizi plnit všemožné taktické scénáře. Proto

mohli útočníci vsadit na moment překvapení. Na pohotovou odpověď operačního svazu NATO pod britským vedením, posádkou celých 145 km od Narvy, není v tak krátké době pomyslen.

Útok na Narvu není však během oné noci jedinou akcí ruských armád. Již několik dnů se ruští vojáci maskovaní za turisty přesouvali v trajektech na předsunutý ostrov Hiiumaa. A nyní vyrazili do akce. Podpory se jim dostalo v podobě dvojice ruských obojživelných bojových lodí Baltské flotily, které při plavbě z Petrohradu do mezinárodních vod Baltu nečekaně změnily kurz a od severu zamířily ke druhému největšímu ostrovu Estonska, poměrně spoře osídlenému. Byla ještě tma, když na vodu spustily přistávací čluny a vysadily u břehů asi 400 příslušníků ruské námořní pěchoty coby podporu podvratných sil, které už na Hiiumaa operovaly. I zde je odpor místních záhy zlomen a už dopoledne se nad městem Kärđla se čtyřmi tisíci obyvateli třepetá ruská vlajka.

Za jedinou noc tak protivník ovládl dvě estonská města a zaskočil NATO nepřipravené. Z ruské perspektivy dávají obě akce strategický smysl. Narvou je dobyto město, které má z 88 procent ruskojazyčné obyvatelstvo, a Hiiumaa nabízí ruské námořní pěchotě možnost v budoucnu hrozit námořní bloádou Baltu a v případě potřeby ji mezi oběma domovskými přístavy – Petrohradem na severu a Kaliningradem na jihu – i realizovat.

A ještě jedna událost té noci stojí za pozornost. Běloruský diktátor Lukašenko oznámí, že v následujících dnech přesune kvůli cvičení několik armádních brigád k pohraničnímu městečku Astravec, vzdálenému pouhých 50 kilometrů od Vilniusu.

Začal útok na Pobaltí.

Ženeva, Palais des Nations, o tři roky dříve

Na setkání delegací „Svobodné Ukrajiny“ a Ruské federace v ženevském Palais des Nations panuje mrazivá atmosféra. Pět zástupců obou stran tu už několik týdnů za zprostředkování USA a Číny pracuje na znění dohody. Tito muži a ženy přes tři roky válčili a válka je nadále patrná v jejich obličejích i v držení těla. Všichni zestárlí, přestože některým je stěží něco přes třicet. Ukrajinci přesně vědí, co teď musí udělat a co od nich Spojené státy, Čína i ruská strana očekávají. Přijeli do Ženevy podepsat kapitulaci. Nejde přitom o kapitulaci klasickou, nýbrž o postoupení více než dvaceti procent svého území: teritoria, které

tři roky bránili za cenu vysokých ztrát. Pro další boj už však postrádají lidské síly, výzbroj i podporu Západu.

Ještě v předvečer schůzky prezident Zelenskyj naposledy konferoval se západními partnery. Poukazoval na katastrofální důsledky ruského vítězství pro evropskou bezpečnost a žádal o daleko rozsáhlejší pomoc, aby jeho vlast v odporu vydržela. Nicméně změna nálady je očividná. Už dlouho se nic neposouvá, prohlásil prezident USA. Kde jsou jaké úspěchy? Kolik čtverečních kilometrů jste dobyli zpět? Neexistuje už způsob, jak americkému lidu vysvětlit, proč stát vydává tolik peněz na vojenskou podporu Ukrajiny. Když si za stejný kapitál koupíme Grónsko, vyjde to v přepočtu na plochu mnohem příznivěji. „I don't do bad deals...”

Britský premiér se přesto nadechl k reakci. „Pane prezidente, Evropa...” Jenže i tohle už tu bylo. „... bude muset za svoji bezpečnost zaplatit,” skočí mu do řeči oslovený státník. Rusko přece vykrvácelo dostatečně a opotřeбенí materiálu je ohromné. Rusové jsou dostatečně oslabení, takže je v budoucnu snadno zastrašíme. V daný moment je načase válku ukončit. Pokud hodlá pan Zelenskyj bojovat dál, ať si bojuje, ale za své. V místnosti zavládlo zaražené mlčení. „Zelenskyj musí pochopit, že dohrál,” citují nazítří jedny britské noviny francouzského prezidenta.

Evropské unii se nepodařilo povzbudit výrobu zbrojovek na obranu Ukrajiny do té míry, aby mohla válčící zemi garantovat stálé dodávky. Ne-ní proto v postavení, v němž by zvládla výpadek USA kompenzovat. Všichni její špičkoví politici včetně předsedkyně Evropské komise Ursuly von der Leyenové sice v uplynulých měsících pořád dokola opakovali, že pokud se Spojené státy stáhnou, nadejde hodina Evropy – ale když dojde na věc, zůstane u verbálních proklamací, tak jako za uplynulé tři roky války. Ekonomická situace je ve většině evropských zemí příliš napjatá na to, aby si tamní vlády troufaly chtít po svých občanech ještě vyšší výdaje na podporu Ukrajiny. Na mnoha místech doléhá na smýšlení obyvatelstva strach, že bude nutno přijmout ještě větší počty ukrajinských uprchlíků. Hrozí další nárůst podpory pravicově extremistických a levicově populistických stran, které voliče úspěšně loví právě diskreditací této pomoci. Ukrajinskému prezidentovi tak nezbyvá než se podvolit a vyjednávat s Ruskem o příměří.

Světové veřejnosti se výsledky rozhovorů prezentují jako „ženevský mír“, ačkoli ve skutečnosti jde o „ženevskou kapitulaci“. Nejenže se Ukrajina musí de facto vzdát více než pětiny svého území, ale nadto je do své ústavy povinna začlenit klauzuli o trvalé neutralitě, což vylučuje její připojení k NATO. Coby svého druhu kompenzace je dále dohodnut program rekonstrukce, financovaný

Světovou bankou a určený jak na obnovu „Svobodné Ukrajiny“, tak Ruska.

Pokud jde o vojenské zajištění kapitulčního míru, počítá dohoda se vznikem mírového sboru složeného z Evropanů, Číňanů a příslušníků různých dalších zemí pod mandátem OSN, který bude dohlížet na dodržování stanoveného příměří. Jeho role má spočívat v tom, že případné porušování závazků nahlásí Radě bezpečnosti OSN. Věrohodné zastrašování případných nových útoků ze strany Ruska však součástí této pozorovatelské mise není.

Největší pozemní konflikt v Evropě od počátku druhé světové války tedy končí porážkou Ukrajiny. Západní politikové sice neustále zdůrazňují, že anektovaná území z hlediska mezinárodního práva nikdy za součást ruského státu neuznají a že dosaženou dohodu považují za dočasnou – „Pevně doufáme, že v nepřiliš vzdálené budoucnosti zahájíme s Ruskem jednání o navrácení těchto území a zbytková Ukrajina se pochopitelně těší plné ekonomické, politické i vojenské podpoře Západu!“ –, nicméně ruský tisk smlouvu oslavuje zcela náležitě jako vítězství. V tamních televizních debatách dochází k obvyklému účtování se Západem. Porážka NATO při podpoře Ukrajiny, jak prohlašují moderátoři těchto diskusních pořadů, je pouhým začátkem obrody ruské síly a velikosti v mezinárodní politice. Nikdo ať si nemyslí,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Když vyhraje Rusko.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.